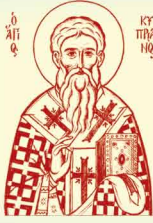

ἍΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

Ἄριθμὸς 380 • Ἄνοιξις - Καλοκαίρι 2019

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΜΖ' • ΤΟΜΟΣ ΙΖ' • ΑΝΟΙΞΙΣ - ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2019 • ΤΕΥΧΟΣ 380 •

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- Ἡ ἐξομολόγησις τῶν λογισμῶν, Μακαριστοῦ Μητρ. Κυπριανοῦ († 2013) 145
 - Γὰ τὴν διάκριση Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας στὸν Θεὸ 146
 - Ἀπὸ τὰ Θαύματα τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης 150
 - Ἐτήσιο Μνημόσυνο Ἀειμνήστου Πατρὸς ἡμῶν Κυπριανοῦ 151
 - Ἅγιοι Πάντες 152
 - Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα πιστῶν 153
 - Θεία προτροπὴ γὰ ὑπερνίκηση τοῦ φόβου (Β΄) 156
 - Σημαντικὴ ἔκδοσις βιβλίου γὰ τὸν Μακαριστὸ Χρυσόστομο Νασιλίμη 158
 - Εἶπε Γέρον - Γὰ τὴν σύνδεσι μὲ τὴν Πηγὴ τῆς Ζωῆς 160
- Νέες Ἐκδόσεις: Ἡμερολόγια 2020

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Ἰησοῦς Χριστὸς – Τὸ Φῶς τοῦ κόσμου.
Φορητὴ Εἰκόνα ἀπὸ τὸ Τμῆμα Ἐφήβων
Ἐργαστηρίου Ἐκκλησιοποιημένης Εἰκονογραφίας, 2019.

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Σταυρὸς μὲ ἄνθη. Ἔργο ἀπὸ τὸ Τμῆμα Ψηφιδωτοῦ
Ἱεράς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, 2019.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

† Ἰδρυτής: Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Κτήτωρ καὶ πρῶτος Καθηγούμενος τῆς Ἱεράς Μονῆς († 17/30.5.2013)

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερά Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης-Διευθυντής:
Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Ἡλεκτρονικὴ Ἐπεξεργασία: Ἱερά
Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: im@agioskyprianos.org •
Ἱστοσελίδες στὸ Διαδίκτυο: www.hsir.org καὶ www.agioskyprianos.org • Ἐκτύπωσης-Βιβλιοδεσία:
«ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ», Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, τηλ. 210 3801844. • Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικαὶ
εἰσφοραὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Α.Γ. 112 – 133 51 ΦΥΛΗ.

ΕΣΤΟΜΑ ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἡ ἔξομολόγησις τῶν λογισμῶν

Μακαριστοῦ Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ (†2013)

ΕΝΑ πολὺ λεπτὸ θέμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι τὸ θέμα τῶν λογισμῶν καὶ τῆς ἔξομολογήσεως αὐτῶν.

Ἄπειρος ὁ πιστὸς στὸν ἀόρατο πόλεμο, ὅταν μάλιστα τρέφεται μὲ εὐσεβιστικὰ προϊόντα δυτικῆς προελεύσεως καὶ ὄχι μὲ Πατερικὴ στερεὰ τροφή, ἀπελπίζεται μόλις τὸν πλημμυρῖσουν οἱ λογισμοὶ βλασφημίας καὶ ἀπιστίας· οἱ λογισμοὶ πονηρίας καὶ μισαδελφίας· οἱ αἰσχροὶ καὶ φιλήδονοι λογισμοί.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες, πραγματικοὶ ἐπιστήμονες στὸ θέμα τῆς διακρίσεως καὶ ἰατρείας τῶν λογισμῶν, μᾶς καθοδηγοῦν ἀπλανῶς καὶ στὸ δύσκολο αὐτὸ θέμα.

Γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ τρία γενικὰ εἶδη τῶν λογισμῶν, δηλαδὴ τῶν βλασφημῶν, τῶν πονηρῶν, καὶ τῶν αἰσchrῶν, θὰ πρέπει νὰ θεραπευθοῦν τὰ τρία μέρη τῆς ψυχῆς, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἀπορρέουν οἱ λογισμοὶ αὐτοί, δηλαδὴ τὸ λογιστικόν, τὸ θυμικόν καὶ τὸ ἐπιθυμητικόν.

Τὸ λογιστικόν θεραπεύεται μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη·

τὸ θυμικόν μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον μας· καὶ τὸ ἐπιθυμητικόν μὲ τὴν καθολικὴ ἐγκράτεια καὶ κακοπάθεια.

Νὰ πῶς ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς μᾶς συμβουλεύει:

«Τὸ θυμικὸν τῆς ψυχῆς ἀγάπη χαλίνωσον, καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν αὐτῆς ἐγκρατεία καταμάρανον, καὶ τὸ λογιστικὸν αὐτῆς προσευχῇ πτέρωσον, καὶ τὸ φῶς τοῦ νοῦ οὐκ ἀμαυροῦται ποτέ».

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ εἴμεθα πνευματικὰ ἀδύνατοι, ὁ δὲ φθονερὸς διάβολος μᾶς πολεμεῖ συνεχῶς, ἡ καρδιά μας γεμίζει θλίψη, ταραχὴ καὶ αποθάρρυνσι. Τί θὰ γίνῃ;

Μεγάλῃ παρηγορία στὴν περίπτωσιν αὐτὴ θὰ βροῦμε στὴν Ἐξομολόγησιν. Γονατισμένοι κάτω ἀπὸ τὸ ἱερὸ ἐπιτραχήλι τοῦ Πνευματικοῦ, μὲ συντριβὴ καὶ αὐτομεμνία, ἄς τοῦ ἀποκαλύψουμε τὸ περιεχόμενο τῆς καρδιάς μας.

Δὲν ἐπισκεπτόμεθα τὸν Πνευματικόν μόνο γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, ἀλλὰ καὶ προκειμένου νὰ στηριχθοῦμε στὸν ἀγῶνα μας.

Μαζὶ μὲ τὴν θερμὴν προσευχὴν, τὴν περιφρόνησιν τῶν κακῶν λογισμῶν καὶ

Ἀπόσπασμα Ὁμιλίας περὶ τῆς σημασίας τοῦ Δόγματος γιὰ τὴν διάκριση Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας στὸν Θεὸ (*).

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Ἐνεργειακὴ ἡ σχέση Θεοῦ καὶ δημιουργίας

Ὁ Θεὸς ὄχι ἀπὸ κάποια ἀνάγκη, ἀλλὰ ἐλεύθερα, φανερώθηκε ὡς γνωρίζουμε ἀπὸ τὶς Γραφές στὴν κτίση καὶ τὴν ἱστορία, μέσῳ τῆς «προεκτάσεώς» Του, τῶν ἀκτίστων Ἐνεργειῶν Του, καὶ δημιούργησε τὰ ἔργα Του, προνοώντας γι' αὐτά: δίνει οὐσία καὶ ὑπόσταση στὸν κόσμον μὲ τὶς οὐσιοποιητικὲς ἐνεργειές Του· συντηρεῖ τὴν πλάση μὲ τὶς συντηρητικὲς ἐνεργείες τῆς Πρόνοιᾶς Του· φωτίζει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὶς φωτιστικὲς Του

ἐνεργείες· ἀγιάζει μὲ τὶς ἁγιαστικὲς καὶ θεώνει μὲ τὶς θεωπικὲς.

Ἄν οἱ Ἐνεργείες αὐτὲς δὲν ἦταν θεῖες καὶ ἄκτιστες, δὲν θὰ μᾶς ἔνωναν πραγματικὰ μὲ τὸν Θεό, τὸ δὲ χάσμα μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου δὲν θὰ μπορούσε νὰ γεφυρωθεῖ. Μὲ αὐτὲς εἶναι ποὺ ἐνώνομαστε καὶ κοινωνοῦμε μὲ τὸν Θεὸ καὶ ὄχι μὲ τὴν Οὐσία Του, ἡ ὁποία εἶναι ἐντελῶς ἀμέθεκτη καὶ ἀπροσπέλαστη, διότι εἶναι φοβερὴ καὶ ἀπρόσιτη. Σύμφωνα μὲ ἄλλο

(*) Συνοδικὸς Ἐορτασμὸς Β' Κυριακῆς Νηστειῶν Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ στὴν Θεσσαλονίκη, Αἴθουσα Πανεπιστημίου «Μακεδονία», 11/24.3.2019.

τὴν αὐτομεμψία, ὅπωςδήποτε νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴν ἱερὰ Ἐξομολόγησι.

Ὁ,τι σπεῖρει καὶ φυτεύει ὁ σατανᾶς μέσα στὴν καρδιά μας, τὸ ξερριζώνουμε καὶ καταστρέφουμε μὲ τὴν καθαρὰ Ἐξομολόγησι.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λέγει, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν δίδει στοὺς λογισμοὺς – καὶ διὰ μέσου αὐτῶν στὰ ἀκάθαρτα πνεύματα – τόση δύναμι ἐναντίον μας, ὅσο τὸ νὰ παραμένουν κρυμμένοι καὶ ἀνεξομολόγητοι μέσα μας.

Μάλιστα πολὺ χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ ἴδιος Ὅσιος:

«Ὡσπερ τὰ ὡὰ ἐν κόλπῳ θαλπόμενα ζωογονοῦνται· οὕτως καὶ λογισμοὶ μὴ φανερούμενοι, εἰς ἔργα προβαίνουσι».

Ἄς μὴν ἐντρεπώμεθα λοιπόν, ὅταν μᾶς πολιορκοῦν οἱ ἐμπαθεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ λογισμοί, ἀλλ' ἄς καταφεύγουμε στὸν Πνευματικὸ μας γιὰ νὰ βροῦμε παραμυθία καὶ ἐνίσχυσι.

(1981)

ἀτελὲς παράδειγμα ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια: Ἄν πιάναμε ἓνα καλώδιο γυμνὸ θὰ πεθαίναμε ἀκαριαία. Ὅταν ὅμως ἐνώσουμε μιὰ λάμπα στὸ καλώδιο φωτιζόμαστε καὶ θερμαινόμαστε. Τὴν ἐνέργεια τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος βλέπουμε καὶ ἀπολαμβάνουμε, ὄχι ὅμως τὴν ἴδια τὴν πηγὴ τῆς ἐκπομπῆς του^[23].

Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέσῳ τῶν θείων Ἐνεργειῶν γίνεται ὁρατὴ ὡς ἔλλαμψη θείου Φωτός. Μέσα σὴν Ἁγία Γραφή ἔχουμε τὶς λεγόμενες Θεοφάνειες, ὅπου ὁ Ζῶν Θεός, ὁ Ἐνεργῶν, Αὐτὸς ποὺ ἔχει τὶς Ἐνέργειες/Δυνατότητες, φανερώνεται, κάνει «ἔξοδο», συγκατάβαση, πρὸς συνάντησίν μας ἐν Ἀγάπῃ, σὰν τὴν μητέρα ποὺ σκύβει πάνῳ ἀπὸ τὸ βρέφος τῆς, τὸ παιδί τῆς καὶ τὸ καλεῖ σὲ ἐπικοινωνία, σὲ ἀνταπόκριση στὸ κάλεσμα τῆς ἀγάπης τῆς, γιὰ νὰ αἰσθανθεῖ ἐκεῖνο χαρὰ καὶ πληρότητα^[24]. Ἔχουμε σὴν Γραφή ἐκφράσεις καὶ εἰκόνες γιὰ «Δόξαν Θεοῦ», γιὰ «Φῶς Θεοῦ», γιὰ

θεῖο Φῶς, στὸ ὁποῖο μετέχουν καὶ οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι καὶ τὸ ὁποῖο ὀπως βεβαιώνει πάλι ὁ ἀπλανὴς διδάσκαλος τῆς Πίστεως Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς- ἀναφέρεται στὸν Θεὸ κατ' ἐνέργειαν καὶ ὄχι κατ' οὐσίαν^[25].

Συμβαίνει ὅπως καὶ μὲ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Ὁ ἄνθρωπος ἀνάλογα μὲ τὴν τοποθέτηση καὶ προετοιμασία του δέχεται τὴν θερμότητα, τὸ φῶς, τὴν θαλπωρὴ ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες, χωρὶς αὐτὲς νὰ ἀλλοιώνονται, ἐνῶ ἐκπέμπονται συνεχῶς ἀπὸ τὸν ἡλιακὸ δίσκο, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐντελῶς ἀπλησίαστος.

Ὁ Χριστὸς πηγὴ τῶν θείων Ἐνεργειῶν

Εἶχαμε πλασθεῖ «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ καὶ τείναμε στὸ «καθ' ὁμοίωσιν» γιὰ νὰ μοιάσουμε στὸν Πλάστη καὶ Δημιουργό μας· εἶχαμε προορισμὸ/ἐντολὴ νὰ γίνουμε θεοὶ κατὰ χάριν^[26]. Ἀποτύχαμε στὸν Παράδεισο, στερηθήκαμε τὸ θεῖο Φῶς, διότι ἐπιδιώξαμε τὴν θέωση

[23] Βλ. Ἀρχιμ. Γεωργίου, Καθηγουμένου Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἡ θέωση ὡς σκοπὸς τῆς Ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐ' ἔκδοσις, Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὄρος 2004, σελ. 36-37, 34.

[24] Βλ. Ἀθανασίου Γιέφτις, «Οἱ Ἄκτιστες Ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ», στὸ ἔργο: Ἀπὸ τὴν Ἐλευθερία σὴν Ἀγάπῃ, ἐκδ. Δόμος, Ἀθήνα 2014, σελ. 209-212.

[25] Βλ. «Λόγος Ἀντιρρηπικὸς [πρὸς Ἀκίνδυνον] Ἐκτος», Κεφ. Θ', § 21, Συγγράμματα, τ. Γ', Θεσσαλονίκη 1970, σελ. 398-399.

[26] Βλ. [Ἁγίου] Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΜΓ': «Εἰς τὸν Μ. Βασίλειον... Ἐπιτάφιος», § 48, ΕΠΕ, τ. 6, Πατερικὲς Ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», Θεσσαλονίκη 1980, σελ. 210.

ὄχι μὲ θεόσδοτο τρόπο. Ὅχι μὲ ὑπακοή, ἀλλὰ μὲ παρακοή στὸν Θεό. Μὲ τὸ ἀποκαλυπτικὸ ἔργο Του ὁ Χριστὸς μας ἤγειρε τὸν πεσμένο ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἔδωσε ὄθιση γιὰ σωτηρία καὶ γιὰ μεγαλύτερα ὕψη. Ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας «οὐκ ἠρκέσθη μόνον νεκροὺς ὄντας ζωοποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ θεόπτης ἀξίωμα ἐχαρίσατο» (μᾶς χάρισε ἀξίωμα θεόπτης), *συμπεραίνει ὁ Μέγας Βασίλειος*^[27].

Στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο γράφεται μὲ σαφήνεια αὐτὸ πού ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος καὶ Θεός μας: ὅτι «οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ» θὰ δοῦν τὸν Θεό, καὶ ὅτι στὸν τηροῦντα τὶς ἅγιες Ἐντολές Του ὁ Χριστὸς μας θὰ ἐμφανίσει τὸν Ἐαυτὸ Του καὶ ὅτι Αὐτὸς καὶ ὁ Πατέρας θὰ κατοικήσουν ἐντὸς του καὶ θὰ παραμείνουν μέσα του.

Ὁ Χριστὸς, ὁ ἐράσιμος Νυμφίος, ὁ ἀγαπητός, ἡ ἀνέκφραστη ὠραιότητα, ἀποτελεῖ τὸ Πρόσωπο ἐν τῷ Ὅποιῳ μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς Πατέρας ἐν Πνεύματι. Οἱ ἄκτιστες Ἐνέργειες εἶναι ἐνέργειες τοῦ Ἐνεργοῦντος καὶ

Αὐτὸν μᾶς φανερώνουν^[28].

Στὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου πού ἐνσαρκώθηκε, ἐνώθηκε ὑποστατικά Θεότητα καὶ Ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου ἐγίνε Θεὸς σὴν οὐσία. Παρὰ ὅτι, ἡ Σάρκα Του ἐμποτίσθηκε μὲ τὴν θεία Ἐνέργεια, καὶ ἔτσι, κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ καὶ νωρίτερα τὸν Ἅγιο Ἰωάννη Δαμασκνό, «ἡ δόξα τῆς Θεότητος ἐγίνε καὶ δόξα τοῦ σώματος»^[29]. Καὶ ἄρα, **ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς κατέστη ἡ Πηγὴ τῶν ἀκτίστων Ἐνεργειῶν, τῆς ἀκτίστου Δόξης τοῦ Θεοῦ**, καὶ τοῦτο φανερώθηκε μὲ τρόπο ἐκπληκτικὸ καὶ υπερθαύμαστο στὸ ὄρος Θαβώρ, σὴν θεία Μεταμόρφωση^[30].

Ἐκεῖ, ἡ φωτεινὴ λάμψη, ἡ ὁποία περιέβαλε τὸν Κύριο κατὰ τὴν διάρκεια της, ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἄκτιστη θεία Δόξα, τὸ Φῶς πού ἀνήκει ἐκ φύσεως στὸν Θεό, καὶ τὸ ὁποῖο καταυγάζει μέσῳ τῆς ἀνθρώπινης φύσης πού προσέλαβε. Καὶ μάλιστα, οἱ σωματικὲς ιδιότητες καὶ οἱ ψυχῆς τῶν προκρίτων Μαθητῶν

[27] Βλ. «Ὅροι κατὰ πλάτος Β'», § 4, ΕΠΕ, τ. 8, Πατερικὲς Ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», Θεσσαλονίκη 1973, σελ. 196.

[28] Βλ. Ἀθανασίου Γιέπης, «Οἱ Ἄκτιστες Ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 213.

[29] Βλ. Ἀγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, «Λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν», 12, ΡG τ. 96, σπλ. 564B καὶ Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, «Λόγος ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἡσυχασόντων», 3, 1, § 19, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 632.

[30] Βλ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου, π. Ἰωάννης Σ. Ρωμανίδης - Ἐνας κορυφαῖος δογματικὸς θεολόγος τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Πελαγίας), 2012, σελ. 311.

Πέτρου, Ἰωάννου καὶ Ἰακώβου μεταμορφώθηκαν μετὰ τὴν δύναμη καὶ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ ἀξιωθοῦν αὐτὴ τὴν ὑπέριστη θεία ἐμπειρία καὶ θεοπία.

Αὐτὴ ἡ δυνατότητα μετοχῆς, αὐτὴ ἡ φωτοφάνεια-θεοφάνεια, εἶναι ποὺ συναντοῦμε συχνὰ στοὺς Βίους τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ Φῶς εἶναι ποὺ εἰκονίζεται στὰ ἱερὰ φωτοστέφανά τους στὶς ἅγιες Εἰκόνες τους.

Ἡ δωρεὰ τούτη (μετοχὴ Χάριτος) δὲν γίνεται αἰσθητὴ μετὰ τὴν νόηση ἢ μετὰ τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὸν φιλοσοφικὸ στοχασμὸ, ἀλλὰ μετὰ τὴν κάθαρση τῆς καρδιᾶς ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὸν φωτισμὸ τῆς. Μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἔχουμε μέθεξιν ἀκτίστου Ἐνεργείας καὶ ἀληθινῆ γνώση Θεοῦ. Μόνον μετὰ βαθεῖα μετάνοια, μετὰ ἀπομάκρυνση τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, παθῶν καὶ ἁμαρτιῶν, καὶ μετοχὴ στὰ θεῖα Μυστήρια, ὅπως καὶ μετὰ προσευχὴ καὶ μάλιστα μετὰ τὴν νοερὴ καὶ ἀδιάλειπτη μονολόγησι τὴν Εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τὴν ταπείνωσι καὶ ἀγάπην, ἔχουμε θεῖα ἐπίσκεψιν τῆς Χάριτος στὸν ἄνθρωπο.

Ἡ μέθεξι τῆς θείας Ἐνεργείας,

σύμφωνα μετὰ τὴν ἐξήγησι καὶ συγχρόνων Δογματολόγων, ὅπως τοῦ μακαριστοῦ π. Ἰωάννου Ρωμανίδου, εἶναι χαρισματικὴ καὶ ὑπερνοητὴ κατάστασι, ὅπου καταργοῦνται τὰ νοήματα καὶ ῥήματα καὶ ὁ Θεὸς καταλαμβάνει καὶ γεμίζει τὸν ἄνθρωπο ψυχοσωματικά... Τότε εἶναι ποὺ ἔχουμε μετοχὴ στὴν καθαρτικὴ, φωτιστικὴ καὶ θεοποιὸ Ἐνέργεια καὶ Χάρην^[31], ἀνάλογα μετὰ τὴν δεκτικότητα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος καθίσταται θέσει θεός^[32].

Στὴν ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἡ θεὰ τοῦ Φωτὸς ἀπὸ τοὺς Ἑσχαστὲς κυρίως, ὅπως φυσικὰ καὶ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ, εἶναι μία ἀληθινὴ θεὰ τοῦ Θεοῦ στὶς Ἐνέργειές Του, μία Θαβώρειος ἐμπειρία, ὡς πρόγευσι τῆς ἀμέσου κοινωνίας τῆς Ἀναστάσεως στὴν αἰώνια Βασιλεία τῆς Ἁγίας Τριάδος.

[31] Βλ. Αὐτόθι, σελ. 312-313, 311.

[32] Βλ. Παντελεήμονος Καρανικόλα, Μητροπολίτου Κορίνθου, «Οἱ Θεϊκὲς Ἄκτιστες Ἐνέργειες» (1983), στὸ ἔργο: *Σταλαγματιᾶς Μουσικῆς Μάννα*, ἐκδ. 4η, ἐκδ. οἶκος «Ἀσπίρ», Ἀθῆναι 1998, σελ. 64-65.

Γεβαστὲ Καθηγούμενε καὶ Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, εὐλογεῖτε, τὴν εὐχή σας!

Ἡ ἐπιστολή μου αὐτὴ εἶναι ἢ ἐκπλήρωση τοῦ τάματος ποὺ ἔκανα πρὸς τοὺς Ἀγίους Κυπριανὸ καὶ Ἰουστίνα, νὰ καταγράψω δηλαδὴ δύο Θαύματα ποὺ ζήτησα θερμὰ καὶ μοῦ ἐπετέλεσαν, γιὰ νὰ συμπεριληφθοῦν ἔπειτα στὸ περιοδικό σας «Ἅγιος Κυπριανός» πρὸς δόξαν τῶν μεγάλων μας Ἀγίων, τοὺς ὁποίους ἔχετε ἀξιωθεί ἐσεῖς ἅγιοι Πατέρες νὰ ὑπηρετεῖτε.

Εἶμαι Μοναχὴ. Μέσα λοιπὸν στὴν χρονιά τοῦ 2017, ἓνα βράδυ μετὰ ἀπὸ τὸ φαγητὸ τόσοί πόνοι μοῦ ἐφανίστηκαν στὴν κοιλιακὴ χώρα, πραγματικὰ ἀφόρητοι, χωρὶς νὰ βρίσκω ἀνακούφιση μὲ κανένα μέσο ἀπ' ὅσα δοκίμασα γιὰ πολλὴ ὥρα. Προσευχόμενη ὅμως μέσα σ' αὐτὴν τὴν ὀδυνηρὴ κατάσταση ποὺ βίωνα, φωτίστηκε τὸ μυαλό μου, ἔλαβα καὶ σταυρώθηκα μὲ τὸ ἅγιο ἔλαιο τῆς κανδηλάς τους, ποὺ φυλάω στὸ κελλί μου, μὲ πολλὴ πίστη στὴ χάρη τους, ὅπως καὶ τοὺς φώναξα μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου. Πάραυτα τότε ἡ ὀδύνη ἐξαφανίστηκε! Γεμάτη ἐκπληξη καὶ χαρὰ δοξολόγησα τὸν Θεὸ καὶ τοὺς

Ἀγίους γιὰ τὴν ἄμεση θεραπεία τους! Τὸ δεύτερο θαῦμα εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

Ἐνα βράδυ τοῦ καλοκαιριοῦ πρὸς τὰ μεσάνυχτα, ὅλως παραδόξως δὲν μπορούσα νὰ εἰσπνεύσω καὶ νὰ νοιώσω τὸν καθαρὸ ἀέρα πουθενὰ στὴ

Μονὴ ὅσο καὶ ἂν προσπάθησα. Αὐτὸ κράτησε ἀρκετά. Προσευχόμενοι συνεχῶς στὸν Θεὸ νὰ με φωτίσει πῶς νὰ βγῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο.

Τότε θυμήθηκα τοὺς Ἀγίους Κυπριανὸ καὶ Ἰουστίνα, τοὺς ἐπικάλεσθηκα μὲ ὅλη μου τὴν δύναμη νὰ με ἐκβάλουν ἀπὸ αὐτὸ τὸν πειρασμό, νὰ μοῦ δώσουν ὀξυγόνο νὰ ἀναπνεύσω. Μὲ τὸ

ἀγίασμά τους ράντισα τὸ κελλί μου καὶ μὲ τὸ ἅγιο λαδάκι τους σταυρώθηκα καὶ τότε ἀληθινὸ θαῦμα, ἀνέπνευσα βαθειά, φυσιολογικὰ χάριν στοὺς Ἀγίους μας! Ἔνοιωσα κυριολεκτικὰ ὅτι πέρασα ἀπ' τὸ θάνατο στὴ ζωὴ!

Τὴν σωτήρια αὐτὴ διπλὴ ἐπέμβαση τους οὐδέποτε ὅσο ζῶ θὰ λησμονήσω.

Μὲ εὐγνωμοσύνη ἐκζητῶντας τίς ἅγιες εὐχές σας

Ἀδελφὴ τῆς Μονῆς

(Πρόκειται γιὰ Μοναχὴ Μονῆς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Βόρειο Ἑλλάδα)

Τὸ ἕκτο ἐτήσιο Μνημόσυνο τοῦ Ἀειμνήστου Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Κυπριανοῦ

Τὴν Πέμπτη τῆς Σαμαρείτιδος, 17/30.5.2019, ἐτελέσθη στὴν Ἱερά Μονή μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία καὶ ἱερὸν Μνημόσυνον ἐπὶ τῇ ἕκτη Ἐπετείῳ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Ἀειμνήστου Πατρὸς, Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας Κυπριανοῦ (†2013), Κτήτορος καὶ πρώτου Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς.

Τοῦ νῦν Σεβ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ ἀσθενοῦντος, προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης. Συνελειτούργησαν ὁ Πανοσ. π. Θεοδόσιος, Ἡγούμενος τῆς Ἱεράς Μονῆς καὶ Ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς. Προσηλθε δὲ πλῆθος εὐσεβῶν πνευματικῶν τέκνων τοῦ Ἀειμνήστου, Μοναχῶν καὶ Λαϊκῶν,

ἀπὸ τὴν Ἀττικὴ καὶ τὴν Περιφέρειαι.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ Θεοφ. Γαρδικίου κ. Κλήμης ἐκφώνησε Ὁμιλία ἀνεφερθεῖς στὴν σταδιοδρομία τοῦ Ἀειμνήστου Πατρὸς καὶ Γέροντος καὶ στὰ ποικίλα χαρίσματα Αὐτοῦ, προτρέψας τὰ πνευματικά του τέκνα ὄχι μόνο νὰ διατηροῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ καλλιεργοῦν, ὁ καθεὶς κατὰ τὴν

δύναμίν του, τὴν πολύτιμη Παρακαταθήκη του.

Μετὰ τὸ Μνημόσυνο, ἐτελέσθη ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Παρεκκλησίου τῶν Ἁγίων Ἰωάννου Μαξίμοβιτς καὶ Γλυκερίου Ρουμανίας Τρισάγιον στὸ ἱερὸ Μνήμα τοῦ Ἀειμνήστου Μητροπολίτου. Ἐν συνεχείᾳ, ἔγινε μικρὰ δεξιώσεις στὸ μεγάλο Ἀρχονταρῖκι τῆς Μονῆς.

Άγιοι Πάντες

«Βλαστούς Εὐαγγελίου καὶ καρπούς ἀμαράντους, χορούς Ἁγίων Πάντων εὐφημήσωμεν πάντες, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, μιμούμενοι αὐτῶν τὰς ἀρετάς, καὶ ἀγῶνας τοὺς γενναίους ἀπὸ ψυχῆς, συμφώνως ἀνακράζοντες· δόξα τῷ στεφανώσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ ἐν τῇ γῆ καὶ οὐρανῷ ὑμᾶς δοξάσαντι»

Απολυτίκιον εἰς ἤχον α' («Τοῦ λίθου σφραγισθέντος») ἐξ Ἀγιορειτικοῦ χειρογράφου

Ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων στὴν Ἐκκλησία μας εορτάζεται ἀπὸ τὸν δ' αἰῶνα. Δὲν πρέπει μάλιστα νὰ λησμονοῦμε ὅτι ὁ αἰῶνας αὐτὸς ὑπῆρξε τὸ λυκαυγὲς (χάραμα) τῆς εἰρήνης στὴν Ἐκκλησία. Τὸ αἱματηρὸ ὄργιο τῶν διωγμῶν σταμάτησε καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀνῆλθε στὸ φῶς τῆς δημόσιας ζωῆς [ἀπὸ τὶς Κατακόμβες]. Τότε θεσπίσθηκε καὶ ὁ εορτασμὸς τῶν Ἁγίων Πάντων. Τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι συντέλεσαν στὸν ὁμαδικὸ εορτασμὸ ὅλων τῶν Ἁγίων σὲ μία ἡμέρα, τοὺς ἀναφέρει τὸ Πεντηκοστάριο.

Κατὰ πρῶτον, λέγει, οἱ θεϊότατοι Πατέρες θέσπισαν νὰ τελεῖται ἡ παροῦσα ἐορτὴ, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ δείξουν κατὰ κάποιον τρόπο, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Παναγίου Πνεύματος τέτοια πράγματα ἐνήργησε διὰ μέσου τῶν Ἀποστόλων, μὲ τὸ νὰ ἀναδείξει Ἁγίους καὶ σοφοὺς ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο εἶδος, καὶ γιὰ νὰ συμπληρώσει τὸ Ἀγγελικὸ ἐκεῖνο τάγμα, τὸ ὁποῖο ξέπεσε, τοὺς ὁδήγησε

διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ πλησίον τοῦ Θεοῦ, ἄλλους μὲν διὰ τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ αἵματος, ἄλλους δὲ διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ἐναρέτου πολιτείας.

Κατὰ δεῦτερον, λέγει, ἐπειδὴ πολλοὶ μὲν φάνηκαν εὐάρεστοι στὸν Θεὸ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀρετῆς τοὺς παρέμειναν ἐντελῶς ἄγνωστοι μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἀκόμη καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ κήρυξαν τὸ Ὄνομα τοῦ Χριστοῦ στοὺς Ἰνδοὺς, στοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς Ἀραβες, καὶ στὴν Μεσοποταμία καὶ τὴν Φρυγία, καὶ στὶς χῶρες, οἱ ὁποῖες βρίσκονται πάνω ἀπὸ τὸν Εὐξείνιο Πόντο, ἀκόμη δὲ καὶ σὲ ὅλη τὴν Δύση,

μέχρι τὰ Βρετανικὰ νησιά καὶ γενικὰ στὴν Ἀνατολὴ καὶ στὴν Δύση, δὲν ἦταν εὐκόλο ἔνεκα τοῦ πλήθους νὰ τοὺς τιμήσουμε ὅλους αὐτοὺς καθὼς ἔπρεπε.

Τρίτος ἐπίσης λόγος φαίνεται πὼς εἶναι ἡ ἀνάγκη, ὅπως ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας εορτάζονται σὲ μία ἡμέρα, γιὰ νὰ φαίνεται ὅτι ὅλοι ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὸν αὐτὸ σκοπὸ καὶ στεφανώθηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Απαντήσεις σὲ ἐρωτήματα πιστῶν

– Πῶς πρέπει νὰ ντυνόμαστε στὸν σημερινὸ κόσμο, δηλαδή στὸν χῶρο ἐκτὸς Ἐκκλησίας;

Ἡ ἐνδυμασία πέρα ἀπὸ τὴν πρακτικὴ ἀνάγκη καλύψεως καὶ προστασίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ καιρικὰ φαινόμενα, ἔχει καὶ τὴν ἔννοια τοῦ αὐτοσεβασμοῦ, ὅπως καὶ τῆς ἀποδόσεως τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων πού μᾶς περιβάλλουν. Μεταδίδει ἓνα μήνυμα γιὰ τὸ πολιτιστικὸ μας ἐπίπεδο, τὶς ἀρχές καὶ ἐπιδιώξεις μας, τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἰδιαιτερότητά μας.

Σὰν Χριστιανοὶ μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ εἴμαστε εὐπρεπεῖς, διακριτικὰ σεμνοὶ, ἀξιοπρεπεῖς, σοβαροὶ ὅπως καὶ φυσικοί. Ἀκόμη καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πρέπει νὰ μᾶς διέπει γενικὰ

τὸ χριστιανικὸ πνεῦμα, μὲ ἀποφυγὴ τῶν ἀκροτήτων. Μία ἀκρότητα εἶναι νὰ εἴμαστε ἐντελῶς πρόχειροι καὶ ἀτημέλητοι ὡς πρὸς τὴν ἐμφάνισή μας, κάτι τὸ ἀπωθητικὸ καὶ ἀντιαισθητικὸ, ἄλλη δὲ ἀκρότητα εἶναι νὰ ἐπιδιώκουμε τὴν ἐξεζητημένη, φορτωμένη καὶ ὑπερβολικὴ, καὶ κυρίως τὴν ἀναίσχυντη ἐμφάνιση, ἢ ὁποῖα παραβιάζει τὴν αἴσθηση τοῦ μέτρου καὶ τῆς σεμνότητος.

Ἡ κοσμικὴ τάση πού ἐπικρατεῖ, ἰδίως στὶς γυναῖκες, εἶναι νὰ προβάλλει καὶ νὰ τονίζει ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὸ σῶμα κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ἐγείρει τὸ ἐνδιαφέρον, καθὼς καὶ τὸν θαυμασμό τῶν ἄλλων (καλλιέργεια φιλαρεσκείας), ἀλλὰ καὶ νὰ διεγείρει στοὺς ἄλλους σαρκικὴ ἐπιθυμία

Ἐορτάζουμε λοιπὸν μαζί ὅλους τοὺς Ἁγίους, συνεχίζει τὸ Πεντηκοστάριο, αὐτοὺς τοὺς ὑψηλότετους καὶ ἀγιώτατους νόες, δηλαδή τὰ ἐννέα τάγματα [τῶν Ἀγγέλων], τοὺς Προπάτορες καὶ Πατριάρχες, τοὺς Προφῆτες καὶ τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Ἱεράρχες καὶ Ἱερομάρτυρες, τοὺς Ὁσιομάρτυρες, τοὺς Ὁσίους καὶ Δικαίους καὶ ὅλες τὶς ομάδες τῶν Ἁγίων Γυναικῶν καὶ ὅλους τοὺς ἀγνώστους Ἁγίους, μαζί μὲ τοὺς ὁποίους θὰ σταθοῦν καὶ ἐκεῖνοι, πού θὰ γίνουν [Ἁγιοὶ] στὸ

μέλλον, πρὸ πάντων δὲ ἐορτάζουμε τὴν Ἁγία τῶν Ἁγίων, τὴν Κυρία μας καὶ Δέσποινα Θεοτόκο Μαρία τὴν Ἄειπάρθενο.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος σὲ μία Ὁμιλία του κατὰ τὴν ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς «*Μαρτύρων στρατεύμα καὶ παράταξη, τοῦ στρατεύματος τῶν Ἀγγέλων, τὸ ὁποῖο εἶδε ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ [στὸ ὄραμα τῆς Κλίμακος] διόλου κατώτερο, ἀλλὰ ἐφάμιλλο αὐτοῦ καὶ ἴσο*».

(Βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 261 / 27-5-1957, σελ. 5, σὲ γλωσσικὴ ἀπλοποίηση)

καὶ πάθος (καλλιέργεια φιληδονίας, σκανδαλισμός).

Εἶναι σαφές ὅτι ἡ κοσμικὴ τάση μὲ τὰ ἐπακόλουθά της πρέπει νὰ ἀποφεύγεται, χωρὶς νὰ θέλουμε μὲ αὐτὸ νὰ ἐπιβάλλουμε τὸ ἄλλο ἄκρο μιᾶς ἐμφάνισως, ἢ ὁποῖα θὰ μᾶς ἐβγαζε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μας, ὥστε νὰ ἀποτελοῦμε ἓνα παράδοξο καὶ ἀξιοπερίεργο θέαμα γιὰ ὅλους τοὺς ὑπολοίπους. Χρειάζεται ἐπίτευξη μέτρου καὶ ἰσορροπίας.

Ἐνδύματα τῆς μόδας ποὺ ἀφήνουν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερο μέρος τοῦ σώματος ἀκάλυπτο, ἢ ποὺ τονίζουν μὲ ἰδιαίτερο τρόπο τὶς γραμμώσεις του, ἢ ποὺ ταιριάζουν στὸ ἕτερο φύλο, ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐνδείκνυνται γενικὰ γιὰ τοὺς Χριστιανούς, ἐκτὸς κάποτε κι ἂν ἐπιβάλλονται σὲ κάποιες πολὺ ἰδιαίτερες περιστάσεις καὶ σὲ ἰδιαίτερους χώρους (π.χ. εἰδικὴ ἐργασία, ἀθλητισμός, κολύμβηση κλπ.).

– Πῶς νὰ βροῦμε σωστὴ ἀναλογία μεταξὺ ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ θυσιαστικῆς βοήθειας στοὺς ἄλλους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ μὴν ἀναλαμβάνουμε κάτι ποὺ ξεπερνᾷ τὶς δυνάμεις μας;

Ἡ αἴσθηση τῆς ἰσορροπίας πρέπει γενικὰ νὰ μᾶς χαρακτηρίζει σὰν Χριστιανούς σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς μας. Ἔχουμε πράγματι κληθεῖ ἀπὸ τὸν Κύριό μας νὰ ὑπηρετοῦμε θυσιαστικὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων, μὲ ὑπομονή, συμπόνια καὶ ἀγάπη. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τοῦτο, εἶναι προφανῶς ἀνάγκη νὰ προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε ὑπερβάσεις τοῦ συνήθως φίλαυτου καὶ ἐγωϊστικοῦ θελήματός μας, ποὺ μᾶς ὑπαγορεύει νὰ ἀποφεύγουμε

τὶς εὐθύνες καὶ τὰ βάρη χάριν τῶν ἄλλων, καὶ νὰ φροντίζουμε φιλάρεσκα μόνον τὸν ἑαυτό μας καὶ ἴσως ἓναν πολὺ περιορισμένο κύκλο δικῶν μας ἀγαπητῶν προσώπων (ἢ καὶ ζώων!). Χρειάζεται ὁμως ἓνα «ἄνοιγμα» τῆς καρδιάς, μιὰ διεύρυνση ἀγάπης μέσα μας, γιὰ νὰ μοιάσουμε στὸν Χριστὸ καὶ στοὺς Ἁγίους μας καὶ νὰ λάβουμε τὴν θεία Χάρη.

Παράλληλα, ἐπειδὴ εἴμαστε ἀτελεῖς καὶ ἀδύναμοι, ἀναγνωρίζουμε στὴν πράξη ὅτι ὅταν προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε τὸ καλὸ ἔναντι τῶν ἄλλων μὲ καλὴ διάθεση καὶ ἀνιδιοτέλεια, δὲν τὰ καταφέρνουμε πάντοτε καλά, καὶ ἔτσι εἴτε οἱ ἄλλοι στρέφονται ἔναντίον μας ζητοῦντες περισσότερα καὶ καλύτερα ἢ προσπαθοῦντες νὰ μᾶς ἐκμεταλλεθοῦν, εἴτε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κατανοοῦμε τοὺς περιορισμούς μας καὶ ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ κάνουμε πράγματα ὑπερβολικά, ὅπως ἴσως θὰ θέλαμε, διότι ἐξαντλοῦνται τὰ ἀποθέματά μας καὶ χάνουμε πλεόν τὴν δική μας ἰσορροπία καὶ τὸν ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῶν σχέσεων μὲ τοὺς γύρω μας.

Ποιὸ εἶναι ἐδῶ τὸ κριτήριον; Ὅταν κάνοντας τὸ καλὸ, βλέπουμε ὅτι ἀντὶ νὰ αὐξάνουμε σὲ ἀγάπη, ἐμεῖς ἀντίθετα χάνουμε τὴν εἰρήνη καὶ ἡρεμία μας, χάνουμε τὴν αὐτοκυριαρχία μας καὶ ὀργιζόμαστε εὐκόλα, ὅπως καὶ θυμῶνουμε καὶ ξεσποῦμε, τότε ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι ξεπερνοῦμε τὰ ὄριά μας καὶ βλάπτουμε πλεόν τὸν ἑαυτό μας. Ἄρα, πρέπει νὰ περιορισθοῦμε λίγο, διότι δὲν

εἴμαστε ἀκόμη ἱκανοὶ καὶ ὥριμοι νὰ σηκώσουμε περισσότερο βᾶρος. Χρειάζεται νὰ προσευχόμαστε νὰ μᾶς δώσει ὁ Θεὸς ἐνίσχυση, ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε καλύτερα καὶ περισσότερα πράγματα, ἀλλὰ καὶ νὰ προσπαθοῦμε γιὰ τὸ καλύτερο. Τότε ὁ Θεὸς θὰ βοηθεῖ.

– **Σήμερα** ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι πολυάσχολοι. Πῶς πρέπει ὁ Ἱερέας καὶ ἡ Πρεσβυτέρα του νὰ βοηθοῦν τοὺς πιστοὺς καὶ πῶς πρέπει οἱ πιστοὶ νὰ βοηθοῦν αὐτοὺς χωρὶς νὰ ξεπερνοῦμε τὸ ὄριο τῆς ἀποδεκτῆς ἀλληλο-βοήθειας;

Ὅσα εἰπώθηκαν ὡς ἀπάντηση στὸ προηγούμενο ἐρώτημα, ἰσχύουν ἐν πολλοῖς καὶ στὸ παρόν, πού εἶναι παραπλήσιο. Ἐπιπρόσθετα, ὁ Ἱερέας εἶναι ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὴν ιδιότητά του νὰ διακονεῖ καὶ νὰ οικονομεῖ τὶς ἀνάγκες τῶν πιστῶν πού ἀποτελοῦν τὸ ποίμνιό του, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Καλοῦ Ποιμένος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στὸ ἔργο αὐτὸ σημαντικὸς συμπαραστάτης εἶναι φυσικὰ ἡ Πρεσβυτέρα του, ἐφ' ὅσον πρόκειται γιὰ ἔγγαμο Ἱερέα. Ὑπάρχει πολὺ μεγάλο ποιμαντικὸ πεδίο ἀσκήσεως βοηθείας τῶν πιστῶν ψυχολογικῶς, ὥστε νὰ ἐπικρατεῖ μεταξὺ Ποιμένος καὶ Ποιμνίου ἡ θεία εὐλογία καὶ χάρις.

Οἱ πιστοὶ ἀπὸ πλευρᾶς τους δεχόμενοι τὸ πατρικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ποιμένος τους, ὅπως καὶ τὸ μητρικὸ ἐνδιαφέρον τῆς Πρεσβυτέρας, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἀνταποκρίνονται στὸ μέτρο τοῦ δυνατοῦ μὲ ἀντιπροσφορὰ τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ὁποίας βοηθείας, τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τῆς ἀγάπης

τους πρὸς τὴν ἱερατικὴ οἰκογένεια, ἀπὸ ὅπου ἀντλοῦν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ λαμβάνουν μίαν καλὴ εἰκόνα χριστιανικῆς ζωῆς.

Στὴν σχέση αὐτὴ πρέπει νὰ ἀποφεύγονται ἐπίσης οἱ ὑπερβολές, ὥστε νὰ μὴν χάνεται τὸ μέτρο καὶ ἡ ἰσορροπία τόσο μεταξὺ τοῦ ἱερατικοῦ ζεύγους καὶ γενικὰ τῆς ἱερατικῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν διαταράσσονται οἱ σχέσεις τῆς ἱερατικῆς οἰκογενείας μὲ τοὺς πιστοὺς, ἐξ αἰτίας ὑπερβολικῶν ἀξιώσεων τῶν τελευταίων ἐναντί τους.

Γιὰ παράδειγμα, εἶναι εὐκολο κάποιος νὰ περιπέσει σὲ ἱεροκατηγορία, ἐπεὶδὴ κατὰ τὴν γνώμη τοῦ ὁ Ἱερέας, ἢ ἡ Πρεσβυτέρα ἢ γενικὰ ἡ ἱερατικὴ οἰκογένεια δὲν ἀνταποκρίνονται στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς τους, ἀλλὰ αὐτὸ συνήθως συμβαίνει ἀπὸ ἔλλειψη αὐτογνωσίας καὶ ἀπὸ κρυφὸ ἐγωϊσμό, ἢ γενικὰ ἀπὸ κάποιον κρυφὸ πάθος πού ἔχει κάποιος μέσα του καὶ τὸ ἐκδηλώνει μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο (μὲ τὴν ἱεροκατηγορία). Βέβαια, εἶναι αὐτονόητο ὅτι οὔτε ὁ Ἱερέας, οὔτε ἡ Πρεσβυτέρα του, οὔτε γενικὰ ἡ οἰκογένειά του πρέπει νὰ δίδουν αἰτίες καὶ ἀφορμὲς γιὰ κάτι τέτοιο μὲ πιθανὲς ἀστοχίες ἢ ἀδιακρισίες τους, καὶ ἂν αὐτὲς συμβαίνουν κάποτε πρέπει νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν διόρθωσή τους καὶ τὴν θεραπεία τῶν πιθανῶν παραπόνων ἢ σκανδαλισμῶν πού προξενοῦνται σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Γενικὰ, ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ ταπεινὴ ἀγάπη, ἢ συγχωρητικότητα καὶ ἡ ἀγάπη, οἱ σχέσεις ἀποκαθίστανται καὶ ἐπικρατεῖ ἡ εἰρήνη, ἡ πνευματικὴ πρόοδος καὶ ἡ θεία εὐλογία. ὅπου

Θεία προτροπή για υπενίκηση τοῦ φόβου

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο τεῦχος)

Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐγκαταλείψει ἀδοήθητους, ἀφύλαχτους καὶ ἀπαρηγόρητους, ἂν ἐμεῖς πρῶτοι δὲν Τὸν λησμονήσουμε καὶ ἐγκαταλείψουμε; Ἐὰν Αὐτὸς γνωρίζει ἀνὰ πᾶσα στιγμή τί συμβαίνει μὲ τὸ κάθε σπυργίτι, δὲν γνωρίζει πολὺ περισσότερο τί συμβαίνει μὲ τὸν κάθε ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο ἔπλασε γιὰ νὰ τὸν προσδεχθεῖ στὴν Ἀγάλη Του στὴν αἰώνια Βασιλεία Του;

Ἡ συνεισφορὰ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ αὐτό, συνίσταται πρωτίστως στὴν ἀπτόητη ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀνθρώπων, στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν θεοσέβεια, ἀκόμη κι ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρξει σύγκρουση μὲ τὰ πιὸ οἰκεία πρόσωπα, στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πρόσωπα καὶ πράγματα, στὴν ἄρση τοῦ σταυροῦ καὶ τὴν ἀκολούθηση τοῦ Χριστοῦ μὲ ζωὴ σύμφωνη πρὸς τὶς Ἐντολές Του, στὴν αὐταπάρνηση ἕως θανάτου, στὴν ἀγαθοεργία κλπ. (βλ. Ματθ. ι' 33-42).

Σὲ διαφορετικὴ περίπτωση, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει θεία βοήθεια καὶ δύναμη γιὰ υπέρβαση τοῦ φόβου τοῦ σωματικοῦ θανάτου. Διότι ἀπὸ νωρίτερα δὲν ἐπικράτησε μέσα στὸν ἄνθρωπο ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἀληθινὴ Ἀγάπη. Ὅμως, χωρὶς αὐτὴν ἡ ζωὴ δὲν διώνεται καὶ ὁ θάνατος δὲν ἀντιμετωπίζεται σωτήρια!

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος βεβαιώνει ὅτι γι' αὐτὸν «τὸ ζῆν Χριστός, καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλιπ. α' 21), μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι ζοῦσε ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ τὸν Χριστό: ὅ,τι σκεπτόταν, ἔλεγε καὶ ἔπραττε, ἦταν σὰν νὰ τὰ ἐπιτελοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἐφ' ὅσον τόσο ἀπόλυτα ἦταν ταυτισμένος μὲ τὸν Κύριο. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ὁποῖος θάνατός του θὰ ἦταν γιὰ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ θέλημά Του, ὡς θυσία ὑπὲρ Αὐτοῦ. Ἕνας τέτοιος θάνατος θὰ ἦταν μέγα κέρδος, ἀφοῦ θὰ ἐλευθέρωνε τὸν Ἀπόστολο ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ

αὐτὰ φυγαδεύονται ἐξ αἰτίας ἀθεράπευτων παθῶν, τότε ἐκεῖ ἐπέρχονται πειρασμικὰ φαινόμενα καὶ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἐμποδίζεται.

Εὐχόμαστε ὁ Κύριός μας νὰ παρέχει πλοῦσια τὴν εὐλογία καὶ χάρη Του καὶ ὅλοι ἐμεῖς νὰ εἴμαστε ἄξιοι νὰ τὴν λαμβάνουμε, καὶ νὰ διατελοῦμε Ποιμένες καὶ Ποίμνιο ἐνωμένοι καὶ ἀγαπημένοι, ὥστε νὰ προγευόμαστε ἀπὸ τώρα τὴν αἰώνια χαρὰ τοῦ Οὐρανοῦ!

παρόντος βίου, και θα τον ένωνε πάρα πολύ στενά με τον Χριστό, αξιώνοντάς τον τα άρρητα αγαθά της αιωνιότητος. Αυτοί λοιπόν που θα έπιθυμοῦσαν τὸν θάνατό του, θα τοῦ προξενοῦσαν μέγα κέρδος, διότι θα τὸν παρέπεμπαν στὸν γλυκύτατο Χριστό, τὸν ὄντως Ποθητὸ καὶ Ἦγαπημένο!

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἀπέλθει ἀπὸ αὐτὸ τὸν κόσμο μὰ ὥρα ἀρχίτερα, ἀλλὰ τελικὰ δὲν ἀπέστεργε νὰ παραμείνει σὲ τοῦτο τὸν κόσμο σὰν κάποιον ἀναγκαῖο γιὰ τοὺς πιστοὺς, προτρέπει αὐτοὺς νὰ πολιτεύονται «ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου» (Φιλπ. α' 27), σύμφωνα με τὴν χριστιανικὴ κλήση τους, ἐνωμένοι καὶ ὁμόφρονες στοὺς ἀγῶνες τοὺς ὑπὲρ πίστεως καὶ στοὺς κινδύνους καὶ διωγμούς.

Τόνιζε δὲ εἰδικῶς νὰ μὴ προοῦνται καθόλου τοὺς ἐναντιουμένους, αὐτοὺς ποὺ ἐκτόξευαν ἀπειλές, φοβέρες καὶ διωγμούς, καὶ νὰ μὴν αἰσθάνονται καμμία δειλία ἐναντι τῶν κακώσεων ποὺ τοὺς ὑπέβαλαν. Διότι, αὐτὴ ἡ γενναία στάση τους, στοὺς μὲν διῶκτες εἶναι ἔνδειξη ἀπωλείας, στοὺς δὲ πιστοὺς σωτηρίας· «καὶ τοῦτο ἀπὸ Θεοῦ» (Φιλπ. α' 28), δηλαδή τὸ νὰ μὴ προοῦνται σὲ φοβέρες τῶν ἐπιδούλων τους εἶναι θεῖο δῶρο καὶ ὄχι ἀνθρώπινο ἐπίτευγμα. Μόνο μὲ θεῖα ἐνίσχυση ἐπιτυγχάνεται αὐτό, καὶ ὄχι μὲ ἀνθρώπινη δύναμη.

«Ὅτι ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεῦναι, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν» (Φιλπ. α' 29).

Εἶναι χάρισμα ἀπὸ τὸν Θεὸ στοὺς πιστοὺς ὄχι μόνον νὰ πιστεύουν σὲ Αὐτόν, ἀλλὰ καὶ νὰ πάσχουν ἀφοβα ὑπὲρ Αὐτοῦ. Τοῦτο βεβαίως δὲν σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν συνεισφέρει μὲ τὴν πίστη καὶ τὸν καλὸ ἀγῶνα τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ὅτι χωρὶς τὸν καθοριστικὸ παράγοντα τῆς θείας βοήθειας καὶ δυνάμεως, δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθεῖ τίποτε: «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδὲν» (Ἰωάν. ιε' 5).

Τὸ νὰ πάσχει κανεὶς γιὰ τὸν Χριστό, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι χάρισμα μεγαλύτερο καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ἀνασταίνει κανεὶς νεκρούς. Διότι αὐτὸς ποὺ κάνει ἓνα τέτοιο θαῦμα, εἶναι ὀφειλέτης τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ αὐτὸς ποὺ πάσχει γιὰ τὸν Χριστό, ἔχει ὀφειλέτη τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, ἐφ' ὅσον πάσχει πρὸς χάριν Του!

Ἡ προτροπή λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ μάλιστα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, γιὰ ἀποβολὴ καὶ υπερνίκηση τοῦ ὅποιου φόβου, κοσμικοῦ καὶ ἀνθρώπινου, θέλει νὰ ἐνισχύσει τὴν πίστη μας στὴν ἐπίγνωση καὶ τὴν κατανόηση, ὅτι μὲ τὴν ἀνεπιφύλακτη παράδοσή μας στὸ θεῖο θέλημα,

→

Σημαντική Έκδοση Βιβλίου γιὰ τὸν Μακαριστὸ Μαγνησίας Χρυσόστομο Νασλίμη

Εκτυπώθηκε καὶ κυκλοφόρησε ὁ Ἄ' Τόμος τοῦ Βιβλίου τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος μὲ τίτλο: *Ἐπίσκοπος Μαγνησίας Χρυσόστομος Νασλίμης (1910-1973) - Ἀκατάβλητος Ἀγωνιστὴς Πίστεως καὶ Ὑπομονῆς*. Εἶναι 500 σελίδων, σχήματος 15 x 23 ἐκ.. Πρόκειται γιὰ ἰδιαίτερα προσεγμένο ἔργο, πὺν κοσμεῖται μὲ πολλὲς ἱστορικὲς φωτογραφίες.

Ἀποτελεῖ καρπὸ πολυετοῦς ἐρεύνης τοῦ Θεοφ/του συγγραφέως σὲ πηγὲς καὶ ἔργα, πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἄγνωστα ἢ σπάνια, ὥστε νὰ ἀναδεικνύεται μὲ τρόπο εὐληπτο καὶ προσιτὸ ἡ μορφὴ ἐνὸς χαρισματικοῦ Κληρικοῦ στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὁ ὁποῖος σφράγισε μὲ τὴν ζωὴ, πορεία καὶ δράση του τὴν ἱστορίαν της.

Ἡ ἐκτενὴς καὶ γλαφυρὴ ἐξιστὸρηση τῆς ὀγκώδους βιογραφίας τοῦ Χρυσοστόμου Νασλίμη, ὅπως καὶ ἡ παρουσίαση καὶ ἐπιλεκτικὴ ἀνάπτυξη τοῦ σπουδαίου καὶ πολυμεροῦς συγγραφικοῦ ἔργου του, ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ ὅλους ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν πρόσφατη ἱστορία καὶ πορεία μας στὸν χῶρο μας, ὅπως καὶ εὐρύτερα.

Τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα μηνύματα πὺν ἐκπορεύονται, ἱστορικά, πνευματικά, ὁμολογιακὰ κλπ., καθιστοῦν τὸ ἔργο πολύτιμο βοήθημα ἐντρυφήσεως σὲ ἓνα εὐρὺ φάσμα θεμάτων καὶ ζητημάτων ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος.

Προτάσσετε Πρόλογος ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Πανεπιστημίου κ. Ἰωάννη Πολέμη, ὁ δὲ Θεοφ/τος συγγραφέας στὴν Εἰσαγωγὴ του στὸ ἔργο ἐξηγεῖ

ἀξιωνόμαστε μεγίστων δωρεῶν στὴν παροῦσα καὶ τὴν μέλλουσα ζωὴ. Ἡ βαθύτατη πεποίθηση, ὅτι τίποτε δυσάρεστο καὶ λυπηρὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς συμβεῖ ἂν ὁ Θεὸς δὲν παραχωρήσει καὶ ἐπιτρέψει, καὶ ὅτι κάθετι πὺν συμβαίνει ἀποσκοπεῖ στὴν ὠφέλεια καὶ τὴν σωτηρία μας, μᾶς ὀπλίζει μὲ τὴν πληροφορία καὶ τὴν αἴσθηση, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει ποτέ, ἀλλὰ παρατηρεῖ τὸν ἀγωνισμό μας καὶ Αὐτὸς εἶναι πὺν νικᾷ μὲσω ἡμῶν, ὅταν βλέπει νὰ ὑπερισχύει μέσα μας ὁ θεῖος φόβος καὶ ὄχι ὁ ἀνθρώπινος.

Ἀφοῦ Αὐτὸς γνωρίζει καὶ τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς μας καὶ μᾶς ὑπολογίζει ἀπείρως περισσότερο ἀπὸ τὰ σπουργιτάκια τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα ἐπίσης γνωρίζει, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτρέψει νὰ μᾶς βρεῖ κάτι πὺν νὰ μᾶς ὑπερβαίνει, ἀλλὰ δύναται καὶ θέλει νὰ *«μεγαλυνθεῖ»* καὶ μὲσω ἡμῶν, γιὰ νὰ φανεῖ τὸ μέγεθος καὶ ὁ πλοῦτος τῆς σοφίας καὶ τῆς δυνάμεώς Του, *«εἴτε διὰ ζωῆς, εἴτε διὰ θανάτου»* (Φιλιπ. α' 20), δηλαδὴ σὲ κάθε περίπτωση: εἴτε μείνουμε στὴν ζωὴ γιὰ τὴν καλύτερη μετάνοιά μας καὶ τὴν βοήθεια τῶν ἄλλων, εἴτε πιοῦμε τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου, προκειμένου νὰ μεταδοῦμε ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ὄντως ζωὴν!

πῶς προέκυψε ἡ ἐνασχόλησή του μὲ τὸν βιογραφούμενὸ του Χρυσόστομο Νασλίμη, τὸν τρόπο συλλογῆς τοῦ πηγαιῖο ὑλικοῦ καὶ τῆς χρησιμοποιοῦσέως του, τοὺς στόχους τῆς συγγραφῆς, μὲ προτροπές γιὰ τὸν τρόπο οἰκοδομητικῆς ἀναγνώσεως τοῦ βιβλίου. Στὶς Εὐχαριστίες ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνη του σὲ ὅσους συνέβαλαν μὲ ὅποιοδήποτε τρόπο γιὰ τὸν ἀπαρτισμὸ τοῦ ἔργου.

Ὁ Τόμος αὐτὸς περιλαμβάνει 14 Κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ὑποδιαιροῦνται σὲ ἄρκετὰ ὑποκεφάλαια. Στὸ κείμενο παρατίθενται ἐπεξηγηματικὲς ὑποσημειώσεις καὶ γενικὰ ὑπάρχει καλὴ τεκμηρίωση τῶν παρουσιαζομένων στοιχείων.

Μέσω πρωτοτύπων πηγῶν καὶ κυρίως ἐπιστολογραφίας, ἐκτυλίσσεται ἐνώπιον τοῦ ἀναγνώστου ὄχι μόνον ἡ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα προσωπικότητα τοῦ Χρυσοστόμου Νασλίμη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἥρωϊκὴ ἱστορικὴ πορεία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ὡς γνωστὸν ἀντιμετώπισαν διωγμούς, κατατρεγμούς, ἐμπόδια καὶ διακρίσεις εἰς βάρος τους.

Στὸ τέλος τοῦ Τόμου παρατίθενται κατατοπιστικοὶ Κατάλογοι σχετικὰ μὲ τὶς Πηγές καὶ τὰ Βοηθήματα ποὺ χρησιμοποιήθηκαν στὴν σύνταξη τοῦ ἔργου, ὅπως καὶ τῶν κυρίων Ὄνομάτων καὶ Θεμάτων ποὺ ἀπαντῶνται ἐντὸς τοῦ ἐκτενοῦς συγγράμματος, γιὰ τὴν εὐχερῆ ἀνεύρεσή τους ἀνὰ πᾶσα στιγμή

ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη.

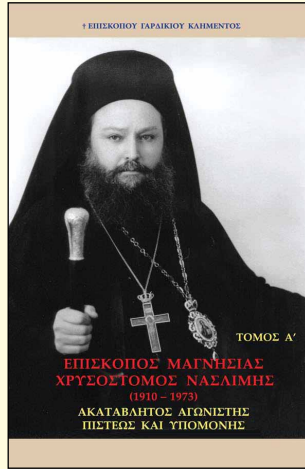
Ἡ μορφή τοῦ Χρυσοστόμου Νασλίμη ἀναδεικνύεται ὡς ὄντως Ἀγωνιστικὴ, σὲ καιροὺς κρίσιμους ἀπὸ κάθε ἄποψη, στολισμένη μὲ ὑπομονὴ καὶ ἄλλα χαρίσματα στὴν ἐκπλήρωση θεῖου καὶ ὑψηλοῦ σκοποῦ. Ἡ σημασία προβολῆς μιᾶς τέτοιας σπάνιας καὶ ἐντυπωσιακῆς προσωπικότητος εἶναι ἀναγκαῖα στοὺς καιροὺς μας, γιὰ ἔμπνευση καὶ ἐνίσχυση.

Ὁ Β΄ Τόμος, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ ἀκολουθήσει ἐλπίζουμε σὺν Θεῷ σχετικὰ σύντομα, θὰ ὁλοκληρώσει ἓνα ἔργο ποὺ ἀποτελεῖ σημαντικὴ κατάθεση ψυχῆς στὴν ἱστορία καὶ στὴν συνείδηση κάθε πονοῦντος τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐπιθυμοῦντος τὰ ἀγαθὰ.

Ἡ εὐχή μας εἶναι τὸ ἔργο αὐτὸ νὰ προσεχθεῖ καὶ ἐκτιμηθεῖ δεόντως,

ὅπως ἐπίσης καὶ νὰ ὁλοκληρωθεῖ αἰσίως, καὶ νὰ συντελέσει ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τῆς οἰκοδομῆς τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχικῆς ἀνατάσεως, καθὼς καὶ τοῦ ὑγιοῦς προβληματισμοῦ τῶν σεβαστῶν ἀναγνωστῶν του.

Πρόκειται γιὰ ἔκδοση τοῦ «Γενικοῦ Ταμείου» τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἡ ὁποῖα διατίθεται κεντρικὰ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεραῆς Συνόδου: Κάνιγγος 32 (γ' ὄροφος), 106 82 Ἀθήνα, τηλ. 2103828280, φάξ: 2103847365, e-mail: ecclesiagoc@gmail.com .

ΕΪΠΕ ΓΕΡΩΝ...

Για την σύνδεσι με την Πηγή της Ζωής (*)

Αγίου Ιωάννου της Κροστάνδης

ΟΛΟΙ μας αποστρεφόμαστε τὸν θάνατο. Όλοι μας ἀγαποῦμε τὴ ζωὴ. Ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ μετέχουμε στὸ θαῦμα καὶ τὸ μυστήριο τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, ἂν δὲν συνδεθοῦμε μετὰ τὴν Πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ. Στὴ θεία Λειτουργία ὁ Κύριος προσφέρει στοὺς πιστοὺς τὸν ἑαυτό Του, τὸ ἄχραντο Σῶμα Του καὶ τὸ τίμιο Αἷμα Του, καὶ τοὺς μεταδίδει τὴ ζωὴ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ἐπεκτείνεται στὴν αἰωνιότητα: «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 6, 54). «Ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσι» (Ἰω. 10, 10).

Ὅμως ὁ αἴτιος κάθε κακοῦ διάβολος μετὰ ὅλα του τὰ δόλια ἐφευρήματα προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τὸ Ποτήριο τῆς Ζωῆς, ἐμπνέοντας ὀλιγοπιστία, ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορία πρὸς τὸ μέγιστο Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ τοὺς κρατᾶ δεσμίους τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

Πάντα νὰ συντηροῦμε ἀναμμένη μέσα στὴν καρδιά μας τὴ φλόγα τῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστό καὶ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸν ἑαυτό μας μέσα στὸ πέλαγος τῆς ἀπεριόριστης ἀγάπης Του. Νὰ συλλογιστώμαστε τὰ θαυμαστά ἔργα τῆς Προνοίας Του. Νὰ μελετοῦμε τὸν λόγο Του, τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Νὰ σκύβουμε στὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ διαπιστώνουμε τὴν πνευματικὴ μας φτώχεια καὶ ἀδυναμία. Νὰ μετανοοῦμε κάθε στιγμή γιὰ τὶς πτώσεις μας. Νὰ ἔχουμε συνεχῆ πνευματικὴ πείνα καὶ δίψα γιὰ ἀρετὴ καὶ δικαιοσύνη. «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορ-

τασθήσονται» (Ματθ. 5, 6). Νὰ ἀρνηθοῦμε, τέλος, τὶς μάταιες γήινες ἀπολαύσεις ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἀπόλαυσι τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν. «Πᾶσαν τὴν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν». Αὐτὰ τὰ βαρυσήμαντα λόγια τοῦ Χερουβικοῦ ὕμνου φαίνεται νὰ μὴ συγκινοῦν τὶς καρδιές τῶν περισσοτέρων Χριστιανῶν. Τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ ἔχει διώξει ἀπὸ τὶς καρδιές μας «ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου»

(Ματθ. 13, 22). Καὶ ἔτσι οἱ ψυχές, στερημένες ἀπὸ πνευματικὴ τροφή, σκληρύνονται καὶ χάνουν κάθε ἰκμάδα ζωῆς.

ΤΙ πιὸ μεγαλειώδες, πιὸ συγκλονιστικό, πιὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο ἀπὸ τὴ θεία Λειτουργία, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς σφαιγάζεται ἀναίμακτα καὶ προσ-

φέρεται στὸ πλάσμα Του; Κι ὅμως πολλοὶ Χριστιανοὶ περιφρονοῦν αὐτὴ τὴν οὐράνια Μυσταγωγία καὶ δὲν προσέρχονται στὸν Ναὸ ὅταν τελῆται. Ἄλλοι πάλι ἔρχονται μόνον ἀπὸ συνήθεια καὶ στέκονται ράθυμοι, ψυχροί, περιπλανώμενοι μετὰ τὴ σκέψη καὶ τὸ βλέμμα. Γιατί; Διότι ἴσως κατὰ βάθος δὲν πιστεύουν στὸ Μυστήριο, δὲν συλλαμβάνουν τὸ μεγαλεῖο του, τὴ θεουργὸ δύναμί του, τοὺς σωτηρίους καρπούς του. Διότι δὲν ἔχουν ἀναγεννηθῆ ἀπὸ τὴν πλοῦσια προσφερομένη χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ὕπνος τῆς πνευματικῆς ἀδιαφορίας ἔχει βαρύνει τὰ βλέφαρα τῆς ψυχῆς τους.

Ἀδελφοί, «μὴ καθεύδωμεν ὡς καὶ οἱ λοιποί, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν» (Α' Θεσ. 5, 6)· «νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἢ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν» (Ρωμ. 13, 11).

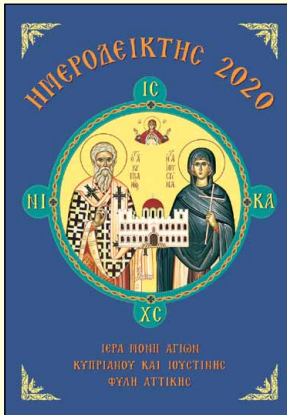
(*) [Αγίου] Ιωάννου της Κροστάνδης, Ὁ οὐρανὸς στὴ γῆ, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ἐρωπὸς Ἀττικῆς, 1987, σελ. 66-67.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ 2020

Α. Τοίχου: Ίδιαίτερα χρήσιμο για την μεθοδικότητά του, την ακριβή και κατατοπιστική ήμερήσια παράθεσι ένδειξεων περι Νηστείας, ως και τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Εὐαγγελικῶν Ἀναγνωσμάτων ὅλου τοῦ ἔτους, ἐπίσης δὲ καὶ κείμενα οἰκοδομητικὰ καὶ ἐνημερωτικὰ ἐνδιαμέσως καὶ ἐκκλησιαστικὴ διακόσμησι μὲ ἔγχρωμες ἱερὲς Εἰκόνες. Τετραχρωμία, Σελίδες 66 (ἐβδομαδιαία παράθεσις κατὰ σελίδα), Σχήμα: 14×25 ἐκ.. Τιμὴ: 5 €.

<small>ἹΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ καὶ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ</small> ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ <small>ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥΧΟΥ 2020</small>	
1	14 πολίτ. ἡμερῶν. ΤΕΤΑΡΤΗ * Ἁγίας Σκέπης, 9ης Γοργοεπηκόου, Ἀνατίου Ἀπ' Ἰου, Ρωμανοὶ μελοβοί. * Νηστεία. <small>Ἀποστολ. Ἑβρ. θ' 10-19· Ἠμέρας: Ἰουκ. ε' 33-39.</small>
2	15 πολίτ. ἡμερῶν. ΠΕΜΠΤΗ * ΚΥΒΗΡΙΑΝΟΥ & ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΜΑΡΤΥΡΩΝ. <small>Ἀγιών: Α' Τιμ. α' 12-17· Ψαλμ. ιε' 17 στρ. 2. (209, 7 408, 20.)</small>
3	16 πολίτ. ἡμερῶν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ * Ἀποντίου Ἀρσισαγίτου ἱεροφροσ. Ἰερωνύμου ἐν Ἀθήνῃ νέου ὁσίου. * Νηστεία. <small>Ἀγιών: Ἑβρ. ιζ' 16-34· Ἠμέρας: Ἰουκ. στ' 17-23.</small>
4	17 πολίτ. ἡμερῶν. ΣΑΒΒΑΤΟΝ * Ἰεροφίου ἐκ Ἀθηνῶν ἱεροφροσ. <small>Α' Κορ. ιε' 38 στρ. 3· Ἰουκ. ε' 17-26.</small>

Β. Ἡμεροδείκτης: Μικρὸ Ἡμερολόγιο τσέπης, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει Ἑορτολόγιο, Κυριακοδρόμιο, Νηστειοδρόμιο καὶ ἐνδειξι τῶν Ἁγιογραφικῶν Ἀναγνωσμάτων τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους. Τετραχρωμία, Σελίδες 32, Σχήμα: 8×12 ἐκ.. Τιμὴ: 1 €.

- ⊙ **Γιὰ παραγγελίες:** Γ. Χοροζίδης, Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Α.Γ. 112 - 133 51 ΦΥΛΗ
 Τηλ. 6932437930, Fax: 2102411080,
 e-mail: im@agioskyprianos.org

